

Arrest

nr. 157 549 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker S.I.K. en haar advocaat S. SCHÜTT, die tevens verzoekster I.S. vertegenwoordigt en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1 Ten aanzien van S.I.K.:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Poonch, Azad Kashmir, Pakistan. Sinds 1990 zou u lid zijn van "JKLF" (Jammu Kashmir Liberation Front), in 1994 zou u overgestapt zijn naar de Rauf Kashmiri fractie. Van 1990 tot 2005 zou u als gastarbeider in Saoedi Arabië verbleven hebben. U zou om de 2 tot 3 jaar eens enkele weken naar huis gekomen zijn. Ook in Saoedi Arabië zou u lid zijn van de "JKLF". Daar u lid bent van de transportvakbond regelde u brandstof en vervoer voor uw partij. De Pakistaanse autoriteiten zouden u wegens uw activiteiten in de gaten houden. In 2005 zou u na het aflopen van uw contract definitief teruggekeerd zijn naar Pakistan. Enkele

dagen voor uw aankomst zou de regio opgeschrikt zijn door een zware aardbeving. Er zou veel internationale hulp gekomen zijn die verdeeld diende te worden. Daar dit niet goed gebeurde zou u lid geworden zijn van een drukkingsgroep, Awami Action Mahaz. U zou aan verschillende demonstraties deelgenomen hebben. In september 2006 zou u opgepakt zijn door de "ISI" (Inter Services Intelligence), de militaire inlichtingendienst. Ze zouden u gemarteld hebben en ze lieten u na vier dagen vrij nadat u belooft had om voor hen te spioneren. U zou hierop gevlucht zijn. Op 30 november 2006 diende u een eerste asielaanvraag in België in. Op 14 maart 2008 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een technische weigering.

In de tussentijd zou u niet teruggekeerd zijn naar Pakistan. U diende een regularisatieaanvraag in. Hiervoor diende u verschillende documenten te verkrijgen van de Pakistaanse ambassade, waaronder een paspoort en geboorteakte. Ondertussen zou u nog steeds actief zijn voor de JKLF in België. U zou oa gedemonstreerd hebben voor de Pakistaanse ambassade. Daar uw verblijfstitel tijdelijk in orde was, zou u in januari 2014 uw vrouw en kinderen onder gezinshereniging hebben laten overkomen. Uw vrouw zou al die jaren 3 tot 4 maal per maand ondervraagd zijn door de ISI over uw verblijfplaats. Toen uw verblijfstitel en werkvergunning niet langer in orde waren zag u zich genoodzaakt om samen met uw echtgenote, I.S., op 18 mei 2015 een tweede (voor haar een eerste) asielaanvraag in te dienen. U verklaart dat de "ISI" u nog steeds zou zoeken. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een oude identiteitskaart, een kopie van een Nicopkaart, een kopie van enkele pagina's van een paspoort aangevraagd bij de Pakistaanse ambassade te België, enkele pagina's van uw oude paspoort aangevraagd in 2003 te Pakistan, kopies van enkele pagina's van de paspoorten van uw vrouw en kinderen, de identiteitskaart van uw vrouw, een attest van de "JKLF", een attest van de transport vakbond, een attest van Action Mahaz (alle drie prints), uw gezinssamenstelling, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, attesten van de Pakistaanse ambassade ivm de rechtzetting van enkele van uw identiteitsgegevens, uw geboorteakte opgesteld door de Pakistaanse ambassade, drie brieven (van uw moeder, een vriend en uw advocaat), kopies van krantenartikels, een foto van een "JKLF"- meeting in België, lidkaarten (JKLF, vakbond, Action Mahaz en union council) en een attest van de Belgische politie over het verlies van uw paspoort.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst lijkt uw asielaanvraag niet zo zeer ingediend zijn wegens een dringende nood aan internationale bescherming, maar eerder wegens de noodzakelijkheid tot het rechtzetten van uw verblijfssituatie en uw werkvergunning. Het CGVS nam immers reeds in 2008 een beslissing in uw asielaanvraag, maar in al de jaren nadien diende u geen nieuwe asielaanvraag in, hoewel u wist dat uw echtgenote nog zeer vaak benaderd werd door de "ISI" die op zoek was naar u. Ook na de aankomst in België van uw echtgenote in januari 2014, dienden jullie geen asielaanvraag in, hoewel zij toch al jaren bedreigd werd door de "ISI". Pas nadat uw verblijfspapieren ingetrokken en uw werkvergunning verlopen was, zag u de noodzaak van het indienen van een asielaanvraag in. U diende deze uiteindelijk pas in mei 2015 in. Het is dan ook duidelijk dat uw asielaanvraag niet uitgaat van een dringende nood aan bescherming. Dit breekt reeds de oprechtheid van uw ingeroepen vrees af.

Voorts is uw bewering dat u al jaren gevisieerd zou worden door de "ISI" totaal onwaarschijnlijk. U verklaarde dat sinds uw vlucht in 2006 tot uw echtgenote haar vertrek uit Pakistan in januari 2014, de "ISI" u maandelijks 3 tot 4 maal bij u thuis kwam zoeken. U zou dus een gezocht man zijn. Hier staat echter tegenover dat de Pakistaanse ambassade in België, de vertegenwoordigers van dezelfde autoriteiten die u al jaren zouden zoeken, u op allerlei manieren hebben geholpen tijdens uw verblijf in België. Zo heeft u een paspoort aangevraagd en verkregen. Indien u daadwerkelijk een gezocht man zou zijn, zouden u autoriteiten u nooit de middelen gegeven hebben om de hele wereld af te reizen. Bovendien zou de ambassade dit paspoort ook nog verschillende malen verlengd hebben. Ook zou de ambassade verschillende attesten hebben opgesteld om foutjes in uw identiteitsgegevens recht te zetten en bovendien hebben ze een geboorteakte voor u uitgevaardigd. Het is ongeloofwaardig dat als u door de "ISI" gezocht zou worden, u dusdanig veel hulp zou krijgen van uw ambassade. Bovendien wisten de Pakistaanse autoriteiten door uw geregelde contacten met haar ambassade dat u woonachtig was te België (zo vaardigden ze een paspoort uit met uw Belgische adres). In dit licht is het dan ook ongeloofwaardig dat de "ISI" gedurende al die jaren nog steeds bij uw vrouw diende te vragen waar u zich bevond. Ook is het ongeloofwaardig dat uw vrouw, die gezien de regelmaat waar in ze gedurende jaren bezoek kreeg van de ISI, in hun onderzoek naar een voortvluchtige persoon, een paspoort zou krijgen waarmee ze het land kon verlaten. Uw bewering dat de "ISI" u zou zoeken is dan ook ongeloofwaardig.

De hulp die u op verschillende manieren van uw overheid krijgt ondermijnt ook de ernst van uw activiteiten voor de "JKLF", of de gevolgen die de Pakistaanse autoriteiten hieraan zouden kunnen hechten. Hoewel u beweert op te komen voor een onafhankelijk Kashmir (wat de facto neerkomt op een afscheuring van Pakistan) en hoewel u zelfs eenmaal voor de Pakistaanse ambassade protesteerde, nemen de Pakistaanse autoriteiten uw activiteiten blijkbaar niet al te ernstig, daar ze u nog steeds van alle hulp en documenten waar een Pakistaans burger recht op heeft, voorzien.

Dat u zijdelings betrokken zou zijn bij de "JKLF" wordt hier niet ontkend, maar uw activiteiten waren zeker niet van die aard dat de "ISI" u jarenlang zou zoeken en dat de Pakistaanse autoriteiten u zouden viseren. Zo was u vanaf het moment dat u lid werd van "JKLF" in Pakistan, eigenlijk quasi nooit meer aanwezig in Pakistan. Op enkele weken om de 2 tot 3 jaren na, verbleef u steeds in Saoedi Arabië. Uw bijdrage aan de eis tot onafhankelijkheid voor Kashmir, was ook uiterst beperkt. U beweerde af en toe transport en brandstof te regelen. In Saoedi Arabië zou u een tijdje penningmeester geweest zijn en ook hier zou u brandstof geregeld hebben. Hoewel u al die jaren lid was van een partij die opkomt voor de onafhankelijkheid van Kashmir, zou de Pakistaanse overheid u nooit een strobreed in de weg hebben gelegd. Zo vaardigden ze u verschillende paspoorten uit en lieten u steeds vrijelijk op en neer reizen tussen Pakistan en Saoedi Arabië. Uw bewering dat u al in de gaten werd gehouden door de autoriteiten is dan ook loos. Het beperkte effect van uw activiteiten blijkt ook uit de vaststelling dat u na uw terugkeer naar Pakistan in 2005 geen functie in de partij kreeg. Wat meer is, hoewel u beweert al 25 jaar betrokken te zijn bij de "JKLF" zou u buiten dat u in Saoedi Arabië een tijdje penningmeester was, nooit enige andere functie of verantwoordelijkheid bekleed hebben in de "JKLF", noch in Pakistan, noch in Saoedi Arabië, noch in België. Ook blijkt op geen enkele manier dat uw activiteiten voor de Action Mahaz na uw terugkeer in Pakistan in 2005, u in een negatief daglicht plaatste bij uw autoriteiten.

U verklaarde in België ooit speeches te houden voor de "JKLF", maar u kon dit nauwelijks aantonen. U legde enkel een foto en artikels voor over een meeting in mei 2015 (nog geen week voor uw tweede asielaanvraag). Echter uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw impact op deze vergadering minimaal was en eerder op opgezet spel ter ondersteuning van uw asielaanvraag lijkt. U beweerde die dag immers enkel als "gast" op het podium genodigd te zijn (samen met nog enkele "gasten") en uw speech was niet langer dan 3-4 minuten. Dat hier foto's van gemaakt werden en dat dit in een krant werd gepubliceerd (u legde overigens enkel kopies van deze artikels voor, u wist niet eens zeker of deze kranten wel in een papieren versie verschijnen) lijkt enkel in het kader van uw asielaanvraag gebeurt te zijn. U legde immers geen enkel bewijs voor dat u vroeger soortgelijke activiteiten deed. Bovendien mocht u vroeger al soortgelijke speeches gegeven hebben dan blijkt opnieuw dat de Pakistaanse autoriteiten hier niet zwaar aan tillen. Overigens dient hierbij nog opgemerkt dat volgens toegevoegde informatie blijkt dat krantenartikels in Pakistan gemakkelijk vervalst of tegen betaling gepubliceerd kunnen worden, zonder dat er enige grond of waarheid achter steekt. Uw ingeroepen vrees voor vervolging is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met

de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Al uw identiteitsdocumenten, de documenten van uw familie en papieren van de ambassade kunnen aanvaard worden. Er kan wel getwijfeld worden aan de authenticiteit van de laatste drie attesten die u voorlegde (JKLF, Action Mahaz, transportvakbond). Het gaat hier vooreerst enkel om prints, die onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, wat het geloof in de authenticiteit reeds ondermijnt. Bovendien tonen deze drie attesten die naar uw bewering opgesteld zijn door drie verschillende personen zowel uiterlijk als inhoudelijk dusdanig veel gelijkenissen dat ze eerder door dezelfde hand geschreven lijken. Wat er ook van zij, ze hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor ze weinig invloed hebben op uw asielaanvraag. De lidkaarten tonen aan dat u betrokken bent bij "JKLF" maar bewijzen niet dat u door de Pakistaanse autoriteiten wordt geviséerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van I.S.:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Poonch, Azad Kashmir, Pakistan. Uw echtgenoot, S.I.K., was politiek actief, waardoor hij problemen kreeg en in 2006 naar België vluchtte. U bleef achter met uw twee kinderen. Sindsdien zou u elke maand, meerdere malen bezoek krijgen van de autoriteiten die vragen naar uw echtgenoot en waar hij zich zou bevinden. Ook uw schoonmoeder zou zo lastiggevalen zijn. Toen ze begonnen uw kinderen te bedreigen, zou uw echtgenoot gecontacteerd hebben. Hij wist een gezinshereniging te regelen en in januari 2014 reisde u met uw kinderen naar België. Na uw aankomst kreeg uw echtgenoot problemen op zijn werk en kwam zijn verblijfsvergunning en werkvergunning in gevaar. Op 18 mei 2015 dienden jullie een asielaanvraag in, waarbij u zich baseert op de problemen van uw echtgenoot. Tevens verwijst u naar de documenten die uw echtgenoot neerlegde ter ondersteuning van jullie gemeenschappelijke asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Volgens uw verklaringen steunt u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zijn beslissing luidt als volgt:

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst lijkt uw asielaanvraag niet zo zeer ingediend zijn wegens een dringende nood aan internationale bescherming, maar eerder wegens de noodzakelijkheid tot het rechtzetten van

uw verblijfssituatie en uw werkvergunning. Het CGVS nam immers reeds in 2008 een beslissing in uw asielaanvraag, maar in al de jaren nadien diende u geen nieuwe asielaanvraag in, hoewel u wist dat uw echtgenote nog zeer vaak benaderd werd door de "ISI" die op zoek was naar u. Ook na de aankomst in België van uw echtgenote in januari 2014, dienden jullie geen asielaanvraag in, hoewel zij toch al jaren bedreigd werd door de "ISI". Pas nadat uw verblijfspapieren ingetrokken en uw werkvergunning verlopen was, zag u de noodzaak van het indienen van een asielaanvraag in. U diende deze uiteindelijk pas in mei 2015 in. Het is dan ook duidelijk dat uw asielaanvraag niet uitgaat van een dringende nood aan bescherming. Dit breekt reeds de oprechtheid van uw ingeroepen vrees af.

Voorts is uw bewering dat u al jaren gevisieerd zou worden door de "ISI" totaal onwaarschijnlijk. U verklaarde dat sinds uw vlucht in 2006 tot uw echtgenote haar vertrek uit Pakistan in januari 2014, de "ISI" u maandelijks 3 tot 4 maal bij u thuis kwam zoeken. U zou dus een gezocht man zijn. Hier staat echter tegenover dat de Pakistaanse ambassade in België, de vertegenwoordigers van dezelfde autoriteiten die u al jaren zouden zoeken, u op allerlei manieren hebben geholpen tijdens uw verblijf in België. Zo heeft u een paspoort aangevraagd en verkregen. Indien u daadwerkelijk een gezocht man zou zijn, zouden u autoriteiten u nooit de middelen gegeven hebben om de hele wereld af te reizen. Bovendien zou de ambassade dit paspoort ook nog verschillende malen verlengd hebben. Ook zou de ambassade verschillende attesten hebben opgesteld om foutjes in uw identiteitsgegevens recht te zetten en bovendien hebben ze een geboorteakte voor u uitgevaardigd. Het is ongeloofwaardig dat als u door de "ISI" gezocht zou worden, u dusdanig veel hulp zou krijgen van uw ambassade. Bovendien wisten de Pakistaanse autoriteiten door uw geregelde contacten met haar ambassade dat u woonachtig was te België (zo vaardigden ze een paspoort uit met uw Belgische adres). In dit licht is het dan ook ongeloofwaardig dat de "ISI" gedurende al die jaren nog steeds bij uw vrouw diende te vragen waar u zich bevond. Ook is het ongeloofwaardig dat uw vrouw, die gezien de regelmaat waar in ze gedurende jaren bezoek kreeg van de ISI, in hun onderzoek naar een voortvluchtige persoon, een paspoort zou krijgen waarmee ze het land kon verlaten. Uw bewering dat de "ISI" u zou zoeken is dan ook ongeloofwaardig.

De hulp die u op verschillende manieren van uw overheid krijgt ondermijnt ook de ernst van uw activiteiten voor de "JKLF", of de gevolgen die de Pakistaanse autoriteiten hieraan zouden kunnen hechten. Hoewel u beweert op te komen voor een onafhankelijk Kashmir (wat de facto neerkomt op een afscheuring van Pakistan) en hoewel u zelfs eenmaal voor de Pakistaanse ambassade protesteerde, nemen de Pakistaanse autoriteiten uw activiteiten blijkbaar niet al te ernstig, daar ze u nog steeds van alle hulp en documenten waar een Pakistaans burger recht op heeft, voorzien.

Dat u zijdelings betrokken zou zijn bij de "JKLF" wordt hier niet ontkend, maar uw activiteiten waren zeker niet van die aard dat de "ISI" u jarenlang zou zoeken en dat de Pakistaanse autoriteiten u zouden viseren. Zo was u vanaf het moment dat u lid werd van "JKLF" in Pakistan, eigenlijk quasi nooit meer aanwezig in Pakistan. Op enkele weken om de 2 tot 3 jaren na, verbleef u steeds in Saoedi Arabië. Uw bijdrage aan de eis tot onafhankelijkheid voor Kashmir, was ook uiterst beperkt. U beweerde af en toe transport en brandstof te regelen. In Saoedi Arabië zou u een tijdje penningmeester geweest zijn en ook hier zou u brandstof geregeld hebben. Hoewel u al die jaren lid was van een partij die opkomt voor de onafhankelijkheid van Kashmir, zou de Pakistaanse overheid u nooit een strobreed in de weg hebben gelegd. Zo vaardigden ze u verschillende paspoorten uit en lieten u steeds vrijelijk op en neer reizen tussen Pakistan en Saoedi Arabië. Uw bewering dat u al in de gaten werd gehouden door de autoriteiten is dan ook loos. Het beperkte effect van uw activiteiten blijkt ook uit de vaststelling dat u na uw terugkeer naar Pakistan in 2005 geen functie in de partij kreeg. Wat meer is, hoewel u beweert al 25 jaar betrokken te zijn bij de "JKLF" zou u buiten dat u in Saoedi Arabië een tijdje penningmeester was, nooit enige andere functie of verantwoordelijkheid bekleed hebben in de "JKLF", noch in Pakistan, noch in Saoedi Arabië, noch in België. Ook blijkt op geen enkele manier dat uw activiteiten voor de Action Mahaz na uw terugkeer in Pakistan in 2005, u in een negatief daglicht plaatste bij uw autoriteiten.

U verklaarde in België ooit speeches te houden voor de "JKLF", maar u kon dit nauwelijks aantonen. U legde enkel een foto en artikels voor over een meeting in mei 2015 (nog geen week voor uw tweede asielaanvraag). Echter uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw impact op deze vergadering minimaal was en eerder op opgezet spel ter ondersteuning van uw asielaanvraag lijkt. U beweerde die dag immers enkel als "gast" op het podium genodigd te zijn (samen met nog enkele "gasten") en uw speech was niet langer dan 3-4 minuten. Dat hier foto's van gemaakt werden en dat dit in een krant werd gepubliceerd (u legde overigens enkel kopies van deze artikels voor, u wist niet eens zeker of deze kranten wel in een papieren versie verschijnen) lijkt

enkel in het kader van uw asielaanvraag gebeurt te zijn. U legde immers geen enkel bewijs voor dat u vroeger soortgelijke activiteiten deed. Bovendien mocht u vroeger al soortgelijke speeches gegeven hebben dan blijkt opnieuw dat de Pakistaanse autoriteiten hier niet zwaar aan tillen. Overigens dient hierbij nog opgemerkt dat volgens toegevoegde informatie blijkt dat krantenartikels in Pakistan gemakkelijk vervalst of tegen betaling gepubliceerd kunnen worden, zonder dat er enige grond of waarheid achter steekt. Uw ingeroepen vrees voor vervolging is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Al uw identiteitsdocumenten, de documenten van uw familie en papieren van de ambassade kunnen aanvaard worden. Er kan wel getwijfeld worden aan de authenticiteit van de laatste drie attesten die u voorlegde (JKLF, Action Mahaz, transportvakbond). Het gaat hier vooreerst enkel om prints, die onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, wat het geloof in de authenticiteit reeds ondermijnt. Bovendien tonen deze drie attesten die naar uw bewering opgesteld zijn door drie verschillende personen zowel uiterlijk als inhoudelijk dusdanig veel gelijkenissen dat ze eerder door dezelfde hand geschreven lijken. Wat er ook van zij, ze hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor ze weinig invloed hebben op uw asielaanvraag.

Uw bewering dat de "ISI" u gedurende jaren lastigviel is in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook volstrekt ongeloofwaardig, wat uw vrees voor vervolging teniet doet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

"[...]

2. In een eerste motief stelt de Commissaris-generaal dat verzoekers pas (opnieuw voor wat betreft eerste verzoeker) asiel hebben aangevraagd nadat zij problemen hadden gekregen met hun verblijfsrecht, zodat er geen sprake zou zijn van een dringende nood aan internationale bescherming.

Verzoekers antwoorden dat zij, zolang zij in België over verblijfsrecht beschikten, inderdaad een gevoel van veiligheid ervoeren, omdat zij geen gedwongen terugkeer naar Pakistan dienden te vrezen. Nadat hen echter het verblijfsrecht was afgenomen en er tevens bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven, vreesden verzoekers ertoe verplicht te worden om terug te keren naar hun herkomstland.

Uit het asielrelaas van verzoekers is gebleken dat tweede verzoekster zich niet veilig meer voelde in het herkomstland, en dat zij meer bepaald vreesde voor de veiligheid van de minderjarige zoon van verzoekers, nu er ook ten aanzien van de kinderen bedreigingen geuit waren door de leden van de veiligheidsdiensten die geregeld langskwamen ten huize van tweede verzoekster.

Aangezien eerste verzoeker over verblijfsrecht in België beschikte en bovendien voldoende inkomsten uit arbeid genoot, was er mogelijkheid om via gezinshereniging naar België te komen. Deze toch wel ingrijpende stap werd echter ingegeven door vrees voor de veiligheid in Pakistan. Het valt moeilijk in te zien hoe tweede verzoekster met haar minderjarige kinderen op enige andere wijze haar land had kunnen verlaten en naar België had kunnen komen.

Eens hier aangekomen voelden verzoekers zich veilig, tot de problemen met de werkgever van eerste verzoeker begonnen en een proces in gang zetten dat geleid heeft tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. De dringende nood aan internationale bescherming bood zich alsdan acuut aan en verzoekers hebben adequaat gehandeld door asielaanvragen in te dienen. De realiteit en de geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen in Pakistan worden hierdoor niet in het gedrang gebracht.

Het motief kan niet worden aangenomen.

3. In een tweede motief doet de Commissaris-generaal de ingeroepen problemen met de veiligheidsdiensten (ISI) als totaal onwaarschijnlijk af, omdat aan eerste verzoeker in de loop der jaren identiteitsdocumenten werden afgegeven door de Pakistaanse ambassade te Brussel. Ook aan tweede verzoekster werd in Pakistan een paspoort afgegeven met het oog op het afreizen naar België.

Eerste verzoeker heeft tijdens zijn gehoor al geantwoord op dit motief, naar aanleiding van de hem hierover gestelde vragen. Verzoekers verklaren zich desbetreffend nader.

Het is voor de Pakistaanse autoriteiten primordiaal om het door hen bestuurde deel van Kashmir (Azad Kashmir) voor te stellen als een integraal deel van Pakistan, en de Kashmiri als Pakistanen. Vandaar dat de afgifte van identiteitsdocumenten niet zal geweigerd worden, hoeveel de betrokkene zich ook verzet tegen het Pakistaanse bestuur van zijn regio. Immers, door aan een opposant de uitreiking van een identiteitskaart of paspoort te weigeren, zou de Pakistaanse overheid de stelling van de betrokkene bevestigen dat hij geen Pakistaans staatsburger is, doch integendeel een lid van een onderworpen groep, of nog een inwoner van bezet gebied.

Op de Pakistaanse identiteitskaarten, in het Urdu gesteld, die aan inwoners van Kashmir worden afgegeven, staat centraal bovenaan in het rood gedrukt als volgt: Vrij Bestuur van de Staat van Jammu & Kashmir (in het Engels: Free Government of State of Jammu & Kashmir). Dit vrije bestuur staat dan tegenover het door India bestuurde deel van Kashmir, dat door de Pakistaanse overheid als bezet gebied wordt beschouwd. Genoemde vermelding op de identiteitskaarten geeft het ideologisch belang aan dat aan de uitreiking ervan wordt gehecht: de afgifte zelf van identiteitsdocumenten is een politieke daad, dat het Pakistaanse bestuur over Kashmir moet legitimeren.

Dat is wat eerste verzoeker bedoelde toen hij verklaarde dat de Pakistaanse ambassade of de Pakistaanse burgerlijke overheid nooit zou weigeren om aan een inwoner van Kashmir een identiteitsdocument af te geven, zelfs niet wanneer het een opposant betreft die door de ISI in het oog wordt gehouden of zelfs actief wordt gezocht en vervolgd.

De Commissaris-generaal vindt de hulp die eerste verzoeker van de ambassade heeft gekregen onverenigbaar met de door hem ingeroepen vrees. Uit hetgeen hierboven is uiteengezet, blijkt dat de situatie complexer is dan het afwijzen van verzoeken door de ambassade om een opposant dwars te zitten. Een dergelijke weigering zou integendeel koren op de molen zijn van de separatistische beweging in Kashmir, en zal daarom te allen tijde worden vermeden door met name de Pakistaanse ambassade.

Het motief kan niet worden aangenomen.

4. De Commissaris-generaal motiveert verder dat eerste verzoeker tijdens zijn lidmaatschap van zijn partij JKLF voor het overgrote deel van de tijd in het buitenland was, als gastarbeider in Saoedi-Arabië, zodat het niet logisch zou zijn dat de veiligheidsdienst hem zou viseren. Ook het niet opnemen van officiële functies binnen de partij, behalve dan het penningmeesterschap van de JKLF in Saoedi-Arabië, wordt gezien als een contra-indicatie voor de waarachtigheid van de door verzoekers ingeroepen vrees omwille van de politieke activiteiten van eerste verzoeker.

Verzoekers antwoorden dat eerste verzoeker een lange staat van dienst heeft binnen het JKLF. De actieve betrokkenheid bij het partijgebeuren blijkt onder meer uit de overstap van eerste verzoeker in 1994 naar de factie geleid door Sardar Rauf Kashmiri. Eerste verzoeker was begaan met de door de

partij nagestreefde doelstellingen en bleef dan ook niet afzijdig wanneer er binnen de partij grote onenigheid ontstond over de te volgen strategie.

Eerste verzoeker is van bij zijn toetreding tot het JKLF altijd zeer betrokken geweest bij het organiseren van activiteiten, waarbij het organiseren van vervoer naar en van activiteiten van de partij een cruciale factor voor het welslagen ervan uitmaakt. In die hoedanigheid had eerste verzoeker altijd contacten met zeer veel mensen en werd hierom erg gerespecteerd binnen zijn partij. Ook gedurende zijn verblijf in België is verzoeker altijd actief gebleven binnen de gemeenschap van mensen afkomstig uit Kashmir, hetgeen de voortzetting van zijn vroeger ontplooiende activiteiten uitmaakte.

Het is dus helemaal niet zo onlogisch als de Commissaris-generaal voorhoudt, dat eerste verzoeker zou gevisieerd worden door de veiligheidsdiensten, nu eerste verzoeker een contactpersoon was met een belangrijke kennis over de meest actieve leden van de partij. De poging tot het inlijven van eerste verzoeker als infiltrant in september 2006, bevestigt zulks.

Dat de veiligheidsdiensten na het vertrek van eerste verzoeker uit Pakistan zijn gezin zijn blijven lastigvallen en bedreigen, is vanuit die optiek ook goed te begrijpen. Een blijvende intimidatie via deze weg was een manier om druk te blijven uitoefenen op eerste verzoeker, teneinde diens politieke betrokkenheid te ondermijnen.

Het motief kan niet worden aangenomen.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hun asielaanvragen duidelijk niet zijn ingegeven door een dringende nood aan internationale bescherming, (ii) de hulp en medewerking van de Pakistaanse autoriteiten aan verzoeker niet in overeenstemming is met de vrees voor vervolging die verzoekers ten aanzien van deze autoriteiten inroepen, (iii) verzoekers activiteiten bij de “JKLF” niet van aard waren dat de ISI hem jarenlang zou zoeken en dat de Pakistaanse autoriteiten hem zouden viseren, (iv) verzoeker zijn activiteiten in België voor “JKLF” amper kan aantonen, (v) de door hen neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij zich in België veilig voelden omdat zij aanvankelijk over een verblijfsrecht beschikten en geen angst hadden om gedwongen te worden teruggestuurd naar hun land van herkomst, en dat zij na het verdwijnen van dit verblijfsrecht adequaat handelden door alsnog een asielaanvraag in te dienen, dient erop gewezen dat de asielprocedure erop is gericht om internationale bescherming te bieden aan personen die in hun land van herkomst vervolging vrezen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekers nalieten dit te doen en gedurende bijna negen jaar in het geval van verzoeker en gedurende bijna anderhalf jaar in het geval van verzoekster, talmden alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofde. Al bij verzoekers eerste asielaanvraag kon reeds worden vastgesteld dat hij op dat ogenblik niet onmiddellijk nood had aan internationale bescherming. Immers werd naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal besloten tot een technische weigering omdat verzoeker zonder verschonende redenen niet kwam opdagen voor een gehoor op het CGVS (administratief dossier, stuk 21). Bovendien tekende verzoeker tegen deze beslissing geen beroep aan zodat deze definitief in het rechtsverkeer is. Een dergelijke handelwijze is niet meteen verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat verzoekers op grond van een andere procedure een verblijfsrecht

bekwamen of dat hun minderjarige kinderen door de Pakistaanse veiligheidsdiensten zouden zijn bedreigd, doet geen afbreuk aan de eigenheid van de asielpprocedure zoals die onder meer blijkt uit het voorgaande, integendeel.

Waar verzoekers aanvoeren dat de Pakistaanse autoriteiten het afleveren van paspoorten en het bieden van bijstand via hun ambassade aan inwoners van Kashmir niet zouden weigeren, aangezien zij op die manier zouden ingaan tegen hun beleid om deze inwoners als Pakistanen te beschouwen en Kashmir als een integraal deel van Pakistan, komen verzoekers niet verder dan het opwerpen van blote beweringen, die zij op geen enkele manier staven. Daarenboven kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat, indien de Pakistaanse autoriteiten verzoeker werkelijk zouden viseren en zelfs jaren na zijn vertrek uit Pakistan – waarvan zij op de hoogte zijn – nog steeds zijn echtgenote zouden ondervragen over zijn verblijfplaats – waarvan zij eveneens op de hoogte zijn – zij niet zouden overgaan tot het afleveren van documenten waarmee verzoekers wereldwijd kunnen reizen.

Met betrekking tot verzoekers activiteiten voor “JKLF” geven verzoekers een overzicht van wat zijn taken waren en wijzen zij erop dat hij met veel mensen in contact kwam. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer. Er dient immers vastgesteld dat verzoekers geen enkel concreet element aanvoeren ten aanzien van de volgende pertinente opmerkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen: *“Dat u zijdelings betrokken zou zijn bij de “JKLF” wordt hier niet ontkend, maar uw activiteiten waren zeker niet van die aard dat de “ISI” u jarenlang zou zoeken en dat de Pakistaanse autoriteiten u zouden viseren. Zo was u vanaf het moment dat u lid werd van “JKLF” in Pakistan, eigenlijk quasi nooit meer aanwezig in Pakistan. Op enkele weken om de 2 tot 3 jaren na, verbleef u steeds in Saoedi Arabië. Uw bijdrage aan de eis tot onafhankelijkheid voor Kashmir, was ook uiterst beperkt. U beweerde af en toe transport en brandstof te regelen. In Saoedi Arabië zou u een tijdje penningmeester geweest zijn en ook hier zou u brandstof geregeld hebben. Hoewel u al die jaren lid was van een partij die opkomt voor de onafhankelijkheid van Kashmir, zou de Pakistaanse overheid u nooit een strobreed in de weg hebben gelegd. Zo vaardigden ze u verschillende paspoorten uit en lieten u steeds vrijelijk op en neer reizen tussen Pakistan en Saoedi Arabië. Uw bewering dat u al in de gaten werd gehouden door de autoriteiten is dan ook loos. Het beperkte effect van uw activiteiten blijkt ook uit de vaststelling dat u na uw terugkeer naar Pakistan in 2005 geen functie in de partij kreeg. Wat meer is, hoewel u beweert al 25 jaar betrokken te zijn bij de “JKLF” zou u buiten dat u in Saoedi Arabië een tijdje penningmeester was, nooit enige andere functie of verantwoordelijkheid bekleed hebben in de “JKLF”, noch in Pakistan, noch in Saoedi Arabië, noch in België. Ook blijkt op geen enkele manier dat uw activiteiten voor de Action Mahaz na uw terugkeer in Pakistan in 2005, u in een negatief daglicht plaatste bij uw autoriteiten.*

U verklaarde in België ooit speeches te houden voor de “JKLF”, maar u kon dit nauwelijks aantonen. U legde enkel een foto en artikels voor over een meeting in mei 2015 (nog geen week voor uw tweede asielaanvraag). Echter uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw impact op deze vergadering minimaal was en eerder op opgezet spel ter ondersteuning van uw asielaanvraag lijkt. U beweerde die dag immers enkel als “gast” op het podium genodigd te zijn (samen met nog enkele “gasten”) en uw speech was niet langer dan 3-4 minuten. Dat hier foto's van gemaakt werden en dat dit in een krant werd gepubliceerd (u legde overigens enkel kopies van deze artikels voor, u wist niet eens zeker of deze kranten wel in een papieren versie verschijnen) lijkt enkel in het kader van uw asielaanvraag gebeurt te zijn. U legde immers geen enkel bewijs voor dat u vroeger soortgelijke activiteiten deed. Bovendien mocht u vroeger al soortgelijke speeches gegeven hebben dan blijkt opnieuw dat de Pakistaanse autoriteiten hier niet zwaar aan tillen. Overigens dient hierbij nog opgemerkt dat volgens toegevoegde informatie blijkt dat krantenartikels in Pakistan gemakkelijk vervalst of tegen betaling gepubliceerd kunnen worden, zonder dat er enige grond of waarheid achter steekt. Uw ingeroepen vrees voor vervolging is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.”

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tevens dient vastgesteld dat verzoekers geen enkel inhoudelijk verweer voeren tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissingen:

“De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Al uw identiteitsdocumenten, de documenten van uw familie en papieren van de ambassade kunnen aanvaard worden. Er kan wel getwijfeld worden aan de authenticiteit van de laatste drie attesten die u voorlegde (JKLF, Action Mahaz, transportvakbond). Het gaat hier vooreerst enkel om prints, die onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, wat het geloof in de authenticiteit reeds ondermijnt. Bovendien tonen deze drie attesten die naar uw bewering opgesteld zijn door drie verschillende personen zowel uiterlijk als inhoudelijk dusdanig veel gelijkenissen dat ze eerder door dezelfde hand geschreven lijken. Wat er ook van zij, ze hebben

een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor ze weinig invloed hebben op uw asielaanvraag. De lidkaarten tonen aan dat u betrokken bent bij "JKLF" maar bewijzen niet dat u door de Pakistaanse autoriteiten wordt gevisieerd."

Deze motivering wordt door de Raad eveneens tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht geoordeeld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoekers voeren geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motieven, noch brengen zij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER